

MARRA

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (veľká komora)

z 21. októbra 2008 *

V spojených veciach C-200/07 a C-201/07,

ktorých predmetom sú návrhy na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 234 ES, podané rozhodnutiami Corte suprema di cassazione (Taliansko) z 20. februára 2007 a doručené Súdnemu dvoru postupne 12. a 13. apríla 2007, ktoré súvisia s konaniami:

Alfonso Luigi Marra

proti

Eduardo De Gregorio (C-200/07),

Antonio Clemente (C-201/07),

* Jazyk konania: taliančina.

SÚDNY DVOR (veľká komora),

v zložení: predseda V. Skouris, predsedovia komôr P. Jann, C. W. A. Timmermans, A. Rosas, K. Lenaerts, J.-C. Bonichot a T. von Danwitz, sudcovia J. Makarczyk, P. Kūris, E. Juhász, L. Bay Larsen, P. Lindh a C. Toader (spravodajkyňa),

generálny advokát: M. Poiares Maduro,
tajomník: L. Hewlett, hlavná referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 8. apríla 2008,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

— pán Marra, osobne, a L. A. Cucinella, avvocato,

— pán De Gregorio, v zastúpení: G. Siporso, avvocato,

— pán Clemente, v zastúpení: R. Capocasale a E. Chiusolo, avvocati,

- talianska vláda, v zastúpení: R. Adam, splnomocnený zástupca, za právnej pomoci P. Gentili, avvocato dello Stato,

- Európsky parlament, v zastúpení: H. Krück, C. Karamarcos a A. Caiola, splnomocnení zástupcovia,

- Komisia Európskych spoločenstiev, v zastúpení: I. Martínez del Peral, F. Amato a C. Zadra, splnomocnení zástupcovia,

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 26. júna 2008,

vyhlásil tento

Rozsudok

- ¹ Návrhy na začatie prejudiciálneho konania sa týkajú výkladu pravidiel Spoločenstva o imunitách členov Európskeho parlamentu, predovšetkým článkov 9 a 10 Protokolu o výsadách a imunitách Európskych spoločenstiev z 8. apríla 1965 (Ú. v. ES 1967, 152,

s. 13, ďalej len „protokol“) a článku 6 ods. 2 a 3 Rokovacieho poriadku Európskeho parlamentu (Ú. v. EÚ 2005, L 44, s. 1, ďalej len „rokovací poriadok“).

- 2 Tieto návrhy boli podané v rámci dvoch sporov medzi pánom Marrom, bývalým členom Európskeho parlamentu, a páni De Gregorio a Clemente, ktorí podali proti nemu žalobu o náhradu škody, aby im bola nahradená ujma spôsobená letákmi obsahujúcimi ich ohováranie, ktoré rozširoval pán Marra.

Právny rámec

Právo Spoločenstva

Protokol

- 3 Článok 9 protokolu stanovuje:

„Členovia Európskeho parlamentu nepodliehajú žiadnej forme vyšetrovania, zadržania alebo súdneho stíhania vo vzťahu k vyjadreným názorom alebo hlasovaniu pri výkone svojich úloh.“

4 Článok 10 protokolu stanovuje:

„Členovia Európskeho parlamentu požívajú v priebehu zasadnutia:

- a) na území ich vlastného štátu imunitu priznanú členom ich parlamentu;
- b) na území ktoréhokoľvek iného členského štátu imunitu proti zadržaniu a právomoci súdov.

Imunita sa obdobne vzťahuje na členov Európskeho parlamentu počas ich cesty z miesta a do miesta jeho zasadnutia.

Imunita sa neuplatní, ak je člen Európskeho parlamentu pristihnutý pri páchaní trestného činu, a tiež nezabráni Európskemu parlamentu vo výkone jeho práva zbaviť imunity niektorého zo svojich členov.“

5 Článok 19 protokolu stanovuje:

„Orgány spoločenstiev postupujú pri uplatňovaní tohto protokolu v zhode s príslušnými orgánmi dotknutých členských štátov.“

Rokovací poriadok

- 6 Článok 5 ods. 1 rokovacieho poriadku, nazvaný „Výsady a imunity“, stanovuje:

„Poslanci požívajú výsady a imunity v súlade s Protokolom o výsadách a imunitách Európskych spoločností.“

- 7 Článok 6 rokovacieho poriadku, nazvaný „Zbavenie imunity“, stanovuje:

„1. Pri výkone svojich právomocí týkajúcich sa výsad a imunit sa Parlament predovšetkým usiluje o zachovanie svojej integrity ako demokratického zákonodarného zhromaždenia a o zabezpečenie nezávislosti poslancov pri výkone ich povinností.

2. Každá žiadosť o zbavenie poslanca imunity predložená predsedovi príslušným orgánom členského štátu sa oznámi v pléne a prideli príslušnému výboru.

3. Každá žiadosť poslanca alebo bývalého poslanca o ochranu imunity predložená predsedovi sa oznámi v pléne a prideli príslušnému výboru.

Poslanec alebo bývalý poslanec môže byť zastúpený iným poslancom. Žiadosť nemôže byť predložená iným poslancom bez súhlasu dotknutého poslanca.

...“

- 8 Článok 7 rokovacieho poriadku, ktorý obsahuje pravidlá týkajúce sa imunitného konania poslancov, v odsekoch 6 a 7 stanovuje:

„6. V prípadoch týkajúcich sa ochrany imunity a výsad príslušný výbor upresní, či ide o administratívne alebo iné obmedzenia voľného pohybu poslancov cestujúcich z miesta alebo na miesto rokovaní Parlamentu alebo o vyjadrenie názoru alebo hlasovanie pri výkone poslaneckého mandátu, prípadne či sa na okolnosti vzťahuje čl. 10 protokolu o výsadách a imunitách, a teda nepodliehajú vnútroštátnemu právu. Výbor pripraví návrh, ktorým vyzve príslušný orgán, aby vyvodil potrebné závery.

7. Výbor môže predložiť odôvodnené stanovisko týkajúce sa príslušnosti daného orgánu a prípustnosti žiadosti, ale za žiadnych okolností sa nevyslovuje o vine či nevine

poslanca alebo o tom, či názory a činy pripisované poslancovi sú dôvodom na trestné stíhanie, a to ani v prípade, že výbor pri posudzovaní žiadosti nadobudol podrobnú znalosť okolností prípadu.“

Vnútroštátne právo

- 9 Podľa článku 68 talianskej ústavy:

„Členovia parlamentu nie sú za vyjadrenie svojho názoru a hlasovanie pri výkone svojej funkcie zodpovední.

Bez súhlasu snemovne, do ktorej poslanec patrí, ho nie je možné podrobiť osobnej alebo domovej prehliadke, zadržať ho, obmedziť mu osobnú slobodu či držať ho vo väzbe; možné to je len v prípade právoplatného odsudzujúceho rozsudku, alebo ak je pristihnutý pri trestnom čine a existuje niektorý z dôvodov na vzatie do väzby.

Podobný súhlas sa vyžaduje aj pre akúkoľvek formu odpočúvania ústnej či záznam písomnej komunikácie členov [talianskeho] parlamentu, ako aj na porušenie listového tajomstva.“

Spory vo veciach samých a prejudiciálne otázky

- 10 Z dvoch návrhov na začatie prejudiciálneho konania vyplýva, že pán Marra, bývalý európsky poslanec, bol odsúdený Tribunale di Napoli na náhradu ujmy, ktorú spôsobil pánom De Gregorio a Clemente tým, že keď bol európskym poslancom, rozširoval letáky obsahujúce ich ohováranie.
- 11 Dvoma rozsudkami z 23. januára 2001 a 25. januára 2002 Corte d'appello di Napoli v podstate potvrdil dva odsudzujúce rozsudky Tribunale di Napoli. V týchto rozsudkoch daný súd nesúhlasil s tým, že konanie pána Marru voči pánom De Gregorio a Clemente bolo vyjadrením jeho názoru pri výkone funkcie európskeho poslanca, a nepripustil ani tvrdenie pána Marru, že pred začatím občianskoprávneho konania proti nemu bolo potrebné požiadať o súhlas Parlamentu podľa článku 6 rokovacieho poriadku.
- 12 Pán Marra v liste z 26. marca 2001 zaslanom predsedovi Parlamentu uviedol, že bol žalovaný na viacerých talianskych súdoch, pričom sa odvolával predovšetkým na konania, ktoré začali páni De Gregorio a Clemente. Napádal porušenie článku 6 rokovacieho poriadku talianskymi súdmi, keďže nepožiadali o „povolenie“ pred začatím konaní voči nemu.
- 13 Na základe tejto žiadosti Parlament prijal uznesenie z 11. júna 2002 o imunitě poslancov volených v Taliansku a praxi talianskych orgánov v tejto oblasti (Ú. v. ES C 261 E, s. 102), ktorého výrok znie:

„1. [Parlament] rozhodol, že veci... a pána Alfonsa Marru sa *prima facie* javia ako prípad imunity poslanca a že príslušné súdy by mali byť vyzvané, aby predložili Parlamentu dokumenty potrebné na rozhodnutie, či sa sporné veci týkajú absolútnej

imunity podľa článku 9 protokolu vo vzťahu k vyjadreným názorom alebo hlasovaniu pri výkone úloh; taktiež rozhodol, že príslušné súdy by mohli prerušiť konania do konečného rozhodnutia Parlamentu;

2. poveruje svojho predsedu, aby doručil toto rozhodnutie a správu výboru Stálemu zastúpeniu Talianskej republiky tak, aby bolo oznámené príslušnému talianskemu orgánu.“ *[neoficiálny preklad]*

14 Z rozhodnutí vnútroštátneho súdu vyplýva, že toto uznesenie nebolo doručené ani súdom rozhodujúcim vo veci samej, ani Corte suprema di cassazione.

15 Na Corte suprema di cassazione sa pán Marra odvolával na svoju imunitu a tvrdil, že podľa článku 6 rokovacieho poriadku mali prvostupňový a odvolací súd pred vydaním odsudzujúceho rozhodnutia voči nemu požiadať Parlament o zbavenie imunity.

16 Vnútroštátny súd zdôrazňuje, že podľa článku 68 talianskej ústavy nie sú členovia talianskeho parlamentu občianskoprávne, trestnoprávne ani správne zodpovední za vyjadrenie svojho názoru a hlasovanie pri výkone svojej funkcie, cieľom čoho je zabezpečiť výkon ich mandátu slobodne podľa ich svedomia a presvedčenia.

- 17 Okrem toho daný súd pripomína, že požívanie tejto imunity v zásade nepodlieha „prejudiciálnemu konaniu v [talianskom] parlamente“. Ako však vyplýva z rozhodnutia Corte costituzionale, ak parlament rozhodne o tejto imunite, toto rozhodnutie je záväzné pre súd, na ktorom bolo začaté konanie proti danému poslancovi. Ak parlament vysloví iný názor ako uvedený súd, je podľa tohto systému možné uvedený spor postúpiť na Corte costituzionale.
- 18 Vnútroštátny súd nakoniec poznamenáva, že systém navrhnutý normotvorcom Spoločenstva stanovuje v článku 6 rokovacieho poriadku, na rozdiel od talianskej právnej úpravy, že žiadosť o ochranu výsad a imunit môže predložiť predsedovi Parlamentu príslušný orgán členského štátu alebo priamo európsky poslanec.
- 19 S prihliadnutím na tieto pripomienky Corte suprema di cassazione rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky, ktoré v oboch konaniach vo veci samej znejú rovnako:
- „1. V prípade nečinnosti poslanca Európskeho parlamentu, ktorý nevyužije možnosť, ktorú mu priznáva článok 6 ods. 2 [rokovacieho poriadku], požiadať priamo predsedu o ochranu výsad a imunity, je súd, ktorý rozhoduje v občianskoprávnom konaní, povinný požiadať predsedu o zbavenie imunity na účely pokračovania v konaní a prijatia rozhodnutia?

alebo

2. Ak Európsky parlament neoznami, že chce chrániť imunitu a výsady poslanca, môže súd, ktorý rozhoduje v občianskoprávnom konaní, rozhodnúť o existencii či neexistencii takejto výsady pri zohľadnení osobitných okolností v prejednávanej veci?“

20 Uznesením predsedu Súdneho dvora z 18. júna 2007 boli veci C-200/07 a C-201/07 spojené na spoločné konanie na účely písomnej časti konania, ústnej časti konania a rozsudku.

O prípustnosti pripomienok Parlamentu

21 Podľa článku 23 prvého a druhého odseku Štatútu Súdneho dvora je Parlament oprávnený predložiť svoje pripomienky v prejudiciálnom konaní týkajúcom sa aktov, ktoré prijal „spoločne“ s Radou Európskej únie. Toto ustanovenie teda výslovne nepriznáva Parlamentu právo predložiť svoje pripomienky v takých veciach, ako vo veci samej, ktoré sa týkajú protokolu a rokovacieho poriadku.

22 Keďže uvedený článok 23 priznáva Parlamentu právo predložiť písomné pripomienky vo veciach týkajúcich sa platnosti alebo výkladu aktu, pri ktorom spolupôsobil svojou normotvornou právomocou, toto právo mu *a fortiori* musí byť priznané aj v prípade, že ide o prejudiciálne konanie týkajúce sa výkladu aktu, akým je rokovací poriadok, ktorý táto inštitúcia prijala ako jediný normotvorca.

23 Z uvedeného vyplýva, že Parlament je oprávnený predložiť v tejto veci svoje pripomienky.

O prejudiciálnych otázkach

24 Na úvod treba uviesť, že parlamentná imunita európskych poslancov, ako je uvedená v článkoch 9 a 10 protokolu, zahŕňa dva druhy ochrany, ktoré sú bežne priznané poslancom parlamentov členských štátov, t. j. imunita vo vzťahu k vyjadreným názorom a hlasovaniu pri výkone ich poslanskejších funkcií, ako aj nedotknuteľnosť poslancov, čo v zásade zahŕňa aj ich nestíhateľnosť.

25 Článok 10 protokolu stanovuje, že členovia Európskeho parlamentu požívajú v priebehu zasadnutia na území ich vlastného štátu imunitu priznanú členom ich parlamentu a na území ktoréhokoľvek iného členského štátu imunitu proti zadržaniu a trestnému stíhaniu. Posledný odsek tohto článku tiež stanovuje, že Parlament môže zbaviť imunity niektorého zo svojich členov.

26 Článok 9 protokolu stanovuje zásadu imunity európskych poslancov vo vzťahu k vyjadreným názorom alebo hlasovaniu pri výkone ich funkcií. Keďže tento článok nijako neodkazuje na vnútroštátne právo, rozsah tejto imunity musí byť založený len na samotnom práve Spoločenstva (pozri analogicky rozsudok z 10. júla 1986, Wybot, 149/85, Zb. s. 2391, bod 12).

- 27 Pritom imunitu, ktorej sa dovoľáva pán Marra v sporoch vo veciach samých, keďže chráni slobodu prejavu a nezávislosť európskych poslancov, treba považovať za absolútnu imunitu, ktorá bráni akémukoľvek súdnemu konaniu vo vzťahu k vyjadreným názorom a hlasovaniu pri výkone ich poslaneckých funkcií.
- 28 Treba spresniť, že v týchto prejudiciálnych konaniach sa Súdnemu dvoru nekladie otázka, či taký akt, ako je vo veciach samých, predstavuje názor vyjadrený pri výkone poslaneckých funkcií v zmysle článku 9 protokolu, ale má len objasniť spôsob uplatňovania tohto článku vnútroštátnymi súdmi a Parlamentom.
- 29 Svojimi dvomi otázkami sa vnútroštátny súd totiž v podstate pýta, či v prípade, že európsky poslanec nepodá Parlamentu žiadosť o ochranu svojej imunity, alebo ak rozhodnutie Parlamentu o tejto imunite nebolo doručené súdnym orgánom členského štátu, ktoré rozhodujú o návrhu, akým sú tieto žaloby vo veciach samých, sú tieto orgány povinné požiadať Parlament o zbavenie poslanca imunity a počkať na jeho rozhodnutie predtým, ako samy rozhodnú o existencii takej imunity.
- 30 Vnútroštátny súd vychádza z predpokladu, že v konaniach vo veciach samých sa navrhovateľ neobrátil na Parlament so žiadosťou o ochranu svojej imunity, a teda táto inštitúcia neprijala v uvedenej súvislosti nijaké rozhodnutie. Ako však vyplýva z písomností predložených Parlamentom, pán Marra podal žiadosť o ochranu svojej imunity a Parlament prijal uznesenie, ktoré bolo doručené Stálemu zastúpeniu Talianskej republiky. Je nesporné, že súdy rozhodujúce vo veci samej a Corte suprema di cassazione nevedeli ani o žiadosti pána Marru, ani o tomto uznesení.

- 31 Na základe uvedených informácií a na to, aby bola vnútroštátnemu súdu poskytnutá užitočná odpoveď na rozhodnutie sporov vo veciach samých, treba prejudiciálne otázky chápať v tom zmysle, že sa nimi pýta po prvé, či v prípade, že vnútroštátny súd, ktorý rozhoduje o žalobe o náhradu škody podanej proti európskemu poslancovi v dôsledku ním vyjadrených názorov, nedostal nijakú informáciu týkajúcu sa žiadosti daného poslanca Parlamentu o ochranu jeho imunity, môže daný súd rozhodnúť o existencii imunity uvedenej v článku 9 protokolu s ohľadom na okolnosti v konkrétnom prípade, po druhé, či v prípade, že vnútroštátny súd, keď mu bolo oznámené, že tento poslanec podal Parlamentu takúto žiadosť, musí počkať na jeho rozhodnutie pred pokračovaním v konaní proti uvedenému poslancovi, a po tretie, či v prípade, že vnútroštátny súd dospeje k názoru o existencii uvedenej imunity, musí požiadať Parlament o jej zbavenie, aby mohol pokračovať v súdnom konaní. Keďže odpoveď na tieto otázky sa zakladá na rovnakých úvahách, treba ich preskúmať spoločne.
- 32 Na to, aby vnútroštátny súd zistil, či sú splnené predpoklady absolútnej imunity uvedené v článku 9 protokolu, nie je povinný položiť otázku Parlamentu. V protokole totiž nie je stanovená právomoc Parlamentu overiť, či v prípade súdneho konania voči európskemu poslancovi vo vzťahu k vyjadreným názorom a hlasovaniu sú splnené predpoklady na uplatnenie tejto imunity.
- 33 Takéto posúdenie teda patrí do výlučnej právomoci vnútroštátnych súdov, ktoré majú uplatniť toto ustanovenie a môžu len vyvodiť dôsledky z tejto imunity, ak zistia, že dotknuté názory boli vyjadrené a hlasy boli poskytnuté v súvislosti s výkonom poslaneckých funkcií.
- 34 Ak majú uvedené súdy pri uplatnení článku 9 protokolu pochybnosti o jeho výklade, môžu podľa článku 234 ES položiť Súdnemu dvoru otázku týkajúcu sa výkladu daného článku protokolu a súd rozhodujúci v poslednom stupni je v takom prípade povinný obrátiť sa na Súdny dvor.

- 35 Navyše z článkov 6 a 7 rokovacieho poriadku, ktoré stanovujú vnútorné pravidlá Parlamentu o zbavení poslaneckej imunity, nie je možné ani nepriamo odvodiť povinnosť vnútroštátnych súdov predložiť Parlamentu na posúdenie otázku, či existujú predpoklady na priznanie takej imunity, predtým, ako rozhodnú, či išlo o vyjadrenie názorov a hlasovanie európskych poslancov.
- 36 Článok 6 ods. 2 rokovacieho poriadku totiž len stanovuje procesné pravidlá zbavenia poslaneckej imunity uvedenej v článku 10 protokolu.
- 37 Článok 6 ods. 3 tohto poriadku zavádza konanie o ochrane imunity a výsad, ktoré môže začať európsky poslanec, pričom toto konanie sa tiež týka imunity vo vzťahu k vyjadreným názorom a hlasovaniu pri výkone poslaneckých funkcií. Článok 7 ods. 6 uvedeného poriadku totiž stanovuje, že Parlament „upresní“, či súdne konanie začaté proti európskemu poslancovi predstavuje prekážku slobodného vyjadrenia názoru alebo hlasovania, a „pripraví návrh, ktorým vyzve príslušný orgán, aby vyvodil potrebné závery“.
- 38 Ako už Parlament a Komisia Európskych spoločenstiev zdôraznili, rokovací poriadok je vnútorný organizačný akt, ktorý nemôže Parlamentu poskytovať právomoci, ktoré mu nie sú výslovne priznané normatívnym právnym aktom, v tomto prípade protokolom.
- 39 Z uvedeného vyplýva, že aj keď Parlament prijme na základe žiadosti dotknutého európskeho poslanca podľa rokovacieho poriadku rozhodnutie o ochrane imunity, toto rozhodnutie predstavuje len stanovisko, ktoré nie je pre vnútroštátne súdne orgány záväzné.

- 40 Okrem toho okolnosť, že právny poriadok členského štátu upravuje konanie o ochrane poslancov svojho parlamentu, podľa ktorého môže parlament zakročiť v prípade, že vnútroštátny súd neuzná túto imunitu, neznamená, že rovnaké právomoci majú byť priznané aj Európskemu parlamentu vo vzťahu k európskym poslancom pochádzajúcim z daného členského štátu, pretože ako bolo uvedené v bode 32 tohto rozsudku, článok 9 protokolu výslovne nestanovuje takú právomoc Parlamentu a neodkazuje na pravidlá vnútroštátneho práva.
- 41 Podľa ustálenej judikatúry sa povinnosť lojálnej spolupráce medzi inštitúciami Spoločenstva a orgánmi členských štátov, ako je zakotvená v článku 10 ES a tiež uvedená v článku 19 protokolu, ktorá zaväzuje tak súdne orgány členských štátov konajúce v rámci svojich právomocí, ako aj inštitúcie Spoločenstva, stáva mimoriadne dôležitou, pokiaľ sa týka súdnych orgánov členských štátov poverených dohľadom nad uplatňovaním a dodržiavaním práva Spoločenstva vo vnútroštátnom právnom poriadku (pozri najmä uznesenie z 13. júla 1990, Zwartveld a i., C-2/88 IMM, Zb. s. I-3365, bod 17, a rozsudok z 22. októbra 2002, Roquette Frères, C-94/00, Zb. s. I-9011, bod 93).
- 42 Treba posúdiť, či táto povinnosť spolupráce platí aj v rámci takého sporu, ako v konaniach vo veciach samých. Európsky parlament a vnútroštátne súdne orgány musia teda spolupracovať, aby nedošlo k rozporom pri výklade a uplatňovaní ustanovení protokolu.
- 43 Takže ak bola podaná žaloba proti európskemu poslancovi na vnútroštátnom súde a tomuto súdu je známe, že bolo začaté konanie o ochrane výsad a imunit daného poslanca podľa článku 6 ods. 3 rokovacieho poriadku, uvedený súd musí prerušiť konanie a požiadať Parlament, aby čo najskôr poskytol svoje stanovisko.

- 44 Ak vnútroštátny súd rozhodne o existencii podmienok na priznanie absolútnej imunity podľa článku 9 protokolu, je toto rozhodnutie záväzné tak pre daný vnútroštátny súd, ako aj pre Parlament. Z toho vyplýva, že Parlament nemôže zbaviť poslanca takejto imunity, a teda uvedený súd je povinný konanie proti danému európskemu poslancovi zastaviť.
- 45 Na jednej strane článok 9 protokolu totiž nepriznáva Parlamentu takúto právomoc. Na druhej strane je tento článok samostatným ustanovením, ktoré sa vzťahuje na každé súdne konanie, v ktorom poslanec požíva imunitu vo vzťahu k vyjadreným názorom a hlasovaniu pri výkone poslaneckých funkcií, pričom nie je možné poslanca zbaviť tejto imunity podľa článku 10 tretieho odseku protokolu, ktorý sa týka imunity v súdnych konaniach súvisiacich s inými činnosťami poslanca ako tými, na ktoré odkazuje uvedený článok 9. Z toho vyplýva, že na účely súdnych konaní proti európskemu poslancovi je možné zbaviť ho len imunity, ktorá nesúvisí s činnosťami podľa článku 9.
- 46 Vzhľadom na vyššie uvedené okolnosti je potrebné odpovedať na otázky tak, že pravidlá Spoločenstva týkajúce sa imunit členov Parlamentu sa v prípade žaloby o náhradu škody podanej proti európskemu poslancovi za ním vyjadrené názory majú vykladať v tom zmysle, že
- ak vnútroštátny súd, ktorý rozhoduje o takejto žalobe, nedostal nijakú informáciu týkajúcu sa žiadosti daného poslanca Parlamentu o ochranu jeho imunity stanovenej v článku 9 protokolu, nie je povinný požiadať Parlament, aby rozhodol, či má byť táto ochrana priznaná,

- ak bolo vnútroštátnemu súdu oznámené, že tento poslanec podal Parlamentu žiadosť o ochranu uvedenej imunity podľa článku 6 ods. 3 rokovacieho poriadku, musí daný súd prerušiť konanie a požiadať Parlament, aby čo najskôr poskytol svoje stanovisko,
- ak sa vnútroštátny súd domnieva, že tento poslanec požíva imunitu uvedenú v článku 9 protokolu, je uvedený súd povinný zastaviť konanie proti dotknutému európskemu poslancovi.

O trovách

- ⁴⁷ Vzhľadom na to, že konanie pred Súdny dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (veľká komora) rozhodol takto:

Pravidlá Spoločenstva týkajúce sa imunit členov Európskeho parlamentu sa v prípade žaloby o náhradu škody podanej proti európskemu poslancovi za ním vyjadrené názory majú vykladať v tom zmysle, že

- ak vnútroštátny súd, ktorý rozhoduje o takejto žalobe, nedostal nijakú informáciu týkajúcu sa žiadosti daného poslanca Európskemu parlamentu o ochranu jeho imunity stanovenej v článku 9 Protokolu o výsadách a imunitách Európskych spoločenstiev z 8. apríla 1965, nie je povinný požiadať Európsky parlament, aby rozhodol, či má byť táto ochrana priznaná,

- ak bolo vnútroštátnemu súdu oznámené, že tento poslanec podal Európskemu parlamentu žiadosť o ochranu uvedenej imunity podľa článku 6 ods. 3 Rokovacieho poriadku Európskeho parlamentu, musí daný súd prerušiť konanie a požiadať Európsky parlament, aby čo najskôr poskytol svoje stanovisko,

- ak sa vnútroštátny súd domnieva, že tento poslanec požíva imunitu uvedenú v článku 9 Protokolu o výsadách a imunitách Európskych spoločenstiev z 8. apríla 1965, je uvedený súd povinný zastaviť konanie proti dotknutému európskemu poslancovi.

Podpisy